

Papp Mátyás, 8 éves

A baglyocska és az aranyfa

Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás-tenger kilencvenkilencedik tüzes szigetén is túl, még azon is túl volt egy iciri-piciri kicsinyke kert. Annak a kelletős közepibe meg egy elmondhatatlanul nagy kert, abban pedig egy kicsinyke Baglyocska, aki a családjával, bagolypapával és bagolymamával élt egy odúban. Nagyon szerették egymást. Ám egy napon, mikor erősen süvített a szél, a vihar kidöntötte a fát, amiben éltek és elszakította egymástól a családot. A Baglyocska elájult. Egy tisztáson tért magához, ahol szép virágok nyíltak. Látszólag egyedül volt, ám Baglyocska meglátott egy alakot és a következő pillanatban egy mókus ugrott le a fáról.

- Szia! Mókuska vagyok – mondta a mókus.
- Én pedig Baglyocska – mutatkozott be a kismadár. A vihar elfújta a családom, engem pedig idefűjt.
- Menj el az Aranyfához!
- Az Aranyfához?
- Az egy olyan fa, ami menedéket nyújt a világ összes állatfajának. Egy szigeten található, amely Napkeleten fekszik – magyarázta a mókus.
- De az nagyon messze van és egyedül nem tudom megtenni az utat! – siránkozott a baglyocska.
- Majd én veled tartok! – mondta lelkesen a Mókuska, és így együtt vágtak neki a nagy útnak.

Egyszer csak hatalmas nagy hegyekhez értek.

- Én még nem tudok repülni – kesergett Baglyocska.
- Én viszont tudok jó magasra ugrani! Másszuk meg! – bátorodott fel Mókuska.
- Jó, legyen – mondta Baglyocska.

Nekifogtak. Mókuska pillanatról-pillanatra magasabbra ugrott. De Baglyocska elkezdett zuhanni! Szerencsére néhány gyenge verdeséssel feljebb jutott.

- Ez jó alapja a repülésnek! – dicsérte meg a mókus.

Aztán egyre feljebb jutottak, míg el nem értek a csúcra. A másik oldal is meredek volt, viszont ez cseppet sem zavarta őket.

- Csúszda, hurrá! – kurjantották.

Úgy is lett. Lecsúsztak a hegyoldalon és tovább mentek. Egyszer csak egy sűrű erdőhöz értek.

- Ezen át kell vágnunk! – sóhajtott Baglyocska.

De az erdő olyan sűrű volt, hogy hamar elvesztették egymást.

- Hahó Mókuska! – kiáltotta kétségbeesetten Baglyocska.
- Hahó Baglyocska – kiáltotta Mókuska.

Baglyocska jobban be szeretne volna látni az erdőt és ezért felrepült egy alacsonyan lévő ágra. Ott Mókuska meglátta és odaszaladt hozzá.

- Újabb teljesítmény – mondta elismerően.

Miután tovább mentek, egy búzatáblánál találták magukat. Ott Baglyocska felrepült egy aratógépre, ami elvitte a kijáráshoz, ahol Mókuska már várta. Azután egy mezőhöz értek.

- Ez pont olyan, mint a tisztás, amin laktam, vagyis most már az Aranyfán fogok lakni. – mondta Mókuska.
- Én is – mondta Baglyocska, bár a szíve mélyén hiányoztak a szülei.

Mentek, mendegéltek, míg végül... - A tenger! – kiáltotta Baglyocska.

És valóban: egy hatalmas nagy tenger tárult a szemük elé. Olyan hatalmas, hogy nem lehetett látni a végét.

- Én nem tudok ilyen messzire ugrani – sajnálkozott Mókuska (bár ezt Baglyocska is tudta).

Gondolkodott Baglyocska, hogy jutnak át a túloldalra. egyszer csak azt mondta:

- Kapaszkodj a lábamba!

Mókuska így is tett. Aztán Baglyocska gyengéden elkezdett verdesni a szárnyaival, utána kecsesen verdesett, aztán a következő pillanatban már repült! Olyan jó érzés volt fürdeni a napfényben. Azután meglátta:

- Ott az Aranyfa!

Ott leszálltak, letette a mókust és letelepedtek a fán, ami valóban úgy csillogott, mint az arany. Baglyocska nagyon jól érezte magát a legjobb barátjával, de nagyon hiányzott a családja. Aztán hajnalban megpillantott két bolyongó alakot az égen. Azonnal tudta, kik azok. Bagolypapa! Bagolymama! – kiáltotta Baglyocska, és odarepült. Puszkodtak, beköltöztek egy olyan fába, mint amilyen kidőlt. Bár a szüleit elveszítette egy kis időre, nyert valami igazán fontosat, ami egy életre szól: barátot, akivel azóta is együtt oldják meg a problémákat.